

Lauder vesztett, Magyarország nyert

Éljen Horn Gyula, aki nem egy, de ötven postabankos villát érdemel

A szokásos módon indult. „Ezek úgyis nyernek.” „A világ pénze az övék.” „Mindenkit megvesznek kilóra.” Majd eljött a történelmi nap, június 30. amely Magyarország sorsa szempontjából talán még fontosabb nap, mint a hongkongiaknak a britek kivonulása volt koronagyarmatukról.

BARTA ATTILA

Ekkor jelentették be, hogy *Lauderék* mégsem nyerték el a két kereskedelmi csatornára kiírt koncessziós pályázatot. És ekkor a tanulságot is levonhatta, aki akarta: *ha a kishűtiek defetizmusával és benuit tehetlenségével fonták volna össze karjukat azok, akik az utolsó pillanatig harcoltak, hogy Lauderék győzelmét megakadályozzák, a CME valóban győzött volna.* És a CME Írész néven a kettes csatornán Baló György vezetésével éppen olyan „pártatlan” televíziót csinált volna, mint amilyen „pártatlanul” vezette Baló az 1990-es választási közvetítést – az SZDSZ javára.

A győzelem – a *Pintér Dezső* vezette MTM-SBS és a *Pártos Ferenc* irányította RTL-Ufa – az ország sorsát határozta meg. Maradékitalanul boldogok lehetünk: nem *Palmerékkel*, *Lauderrel*, *Balóval* és *Bánóval* – a nagy homloktörölgetővel – menetelünk a harmadik évezredbe. Nem azokkal, akiknek Magyarország csupán piac mosóporreklámaiknak, és közben – pályázatukkal ellentétesen, mint tették Csehországban – olyan műsort kínálnak, amely a legkisebb közös nevezőn (percenkénti gyilkosságok, az autó üldöz autót monotonijája, és az áruként kezelt szex) lopta volna be azt az ethoszt a magyar polgárok lakásába, amelynek produceri végén Hollywood röhög a bank felé vezető úton.

Hogy Baló mennyire képviselte az SZDSZ-t? Ha bizonyíték kellett, a vereség tálcán kínálta: *hiszen nem is Baló, hanem a Mérleg utcai párt tiltakozott azonnal az ORTT döntése ellen. Mintha az SZDSZ, és nem Baló lett volna a pályázó.* Sőt, a döntés napján az éjszakába nyúlóan tárgyaló SZDSZ-esek fejében a koalícióból való kilépés gondolata a szokottnál is komolyabban felvetődött, olvashattuk a Népszabadságban. Érthető: a Vatikánnal kötött megállapodás után, amely *Bauerékat* fájdalommal érintette, mint *Holyfieldet* füle karéjának kiharapása, a kizárólag a totális győzelmet kedvelő fiúknak (és *Fodor Gábornak*) már csak ez az archa rúgás hiányzott.

A publicistáik sem késlekedtek. *Varsányi Gyula*, akinek már elemi lojalitásból is nem a Lauder-csoportnak, hanem lapja, a Népszabadság tulajdonosának, az egyik tévékoncessziót elnyerő RTL-Ufában részes *Bertelsmannnak* kellett volna szurkolni, felháborodott vezércikket írt, amiért az ORTT, szerinte politikailag inkorrekt döntést hozott (egyébként egyhangúlag, az SZDSZ-es *Tímár János* tartózkodása mellett). A Vico-féle Népszavában pedig a cionista Erecnek is külsőző *Dési János* marasztalta el az Országos Rádió és Televízió Tanácsot – no meg az Új Magyarországot, annak Lauder ellen írt „időzített” cikkeiért. És ringbe szállt Balóékért a Magyar Hírlapnak *Németh Péter* (aki *Princz Gábor* szolgálatában jelenleg a Magyar Nemzetnek szabja meg, meddig terjed az ellenzéki újságírás) és *Vincze Mátyás* főszerkesztőségének idejében közismertté vált publicistája, az MTV egyik mostani kommentátora, *R. Székely Julianna*.

Június 30. persze fekete nap volt nemcsak *Laudernek*, *Palmernek*, a volt budapesti amerikai nagykövetnek, az SZDSZ-nek chartástól, az egy nap alatt vagy tíz évet öregedett *Balónak*, de az okos, ambiciózus *Vera Blinkennek* és a nála lényegesen kevésbé jó képességű férjének, *Donald M. Blinkennek*, a jelenlegi budapesti amerikai nagykövetnek is. Nem is szólva *Tom Lantosról*, aki szinte egyfajta *Tom Szuszlovként* vetette latba befolyását Budapesten. De vannak kisebb áldozatok is. Mint *Antall György*, a néhai miniszterelnök lényegesen jobb sorsra érdemes fia, aki csak arra volt jó a CME-Írésznek, hogy töményen SZDSZ-es imázsát maszkírozni igyekezzen, amikor őt bízták meg a cég itteni jogi képviselővel. (Cherchez la femme – vagy cherchez „la” business? –, hogy egy affektáló közszolgálati kretén nemrégiben elhangzott kérdését idézzük, aki a hímnemű névelőt a nőneművel keverte össze a Magyar Rádió *Julcsa* néniknek is sugárzott Krónika műsorában.)

A győzelemhez, természetesen, nem lett volna elegendő az ellenzék minden igye-

kezete, ha az MSZP-nek nincs elege a földkerekség egyik legprepotensebb, legagresszívebb hegemoniára törekvő pártjából, az SZDSZ-ből, és egy őket támogató Baló-tévé falra vetülő rémálmból. Ezért szavaztak arra a két tévére, amelynek nincs „televízió túli” célja (hogy a Financial Times által amúgy is Kelet-Közép-Európa messze legdrágább tévékoncessziós pályázatának nevezett nyolcmilliárdos kiírására miért ígért rá az utolsó pillanatban még négy milliárdot Lauder, arról vannak sejtelmek), és amelyek hagyományos értékeket, valamint a magyar művészetek támogatását tették pályázatuk fő vonzerejévé. És talán azért ’is rájuk szavaztak, hogy megmutassák (nincs már messze 1998) – mégsem nő össze az, ami összenőhetett volna. De a motívumtól függetlenül: most, először a Demokratában: *éljen az MSZP és éljen Horn Gyula, aki nem egy, de ötven postabankos villát érdemel!* (Feltéve, hogy nem titkolja el a nyilvánosság elől ezt a szép gyarapodást – a szerk.)

Baló – a Magyar Hírlaptól váratlan meggondolatlansággal az ötleplező A jövőt árulják címet kapott nyilatkozatában – „derűs” televíziót ígért. Az ORTT dekódolta az üzenetet. És a legnagyobb fejelemzettséggel zárta ki *Frankenstein derűjét* az országból. A guillotine lehullott. A hidra egyik feje a kosárban hever.

Az egyik SZDSZ-es vezető ideológus, *Eörsi István* írta annak idején az akkor még a *Soros György*, most a Postabank támogatásával megjelenő *Magyar Narancsban Nahlikról*: „*Vezetése alatt a televízió ős-patkány búzt lövellt az ország lakásai-ba*”. Nos, június 30-i szavazatával Nahlik Gábornak is köszönhetjük, hogy a Lauder-Baló-féle tévé tíz évig biztosan nem fog ős-patkány búzt lövellni a magyar lakásokba. Brávó Nahlik! És brávó *Révész T. Mihály*, *Zelnik József*, *Körmendy-Ékes Judit*, *Kardos Lajos*, *Debreczeni József* és *Weber János*. Mintha Magyarország kezdené az esztét megatálalni. A magyarok, a közmondást és az átkot megcsúfolva, összefogtak. Szívükből hála érte. Sőt, egy kicsit az SZDSZ-es *Tímár János*nak is, aki – függetlenül attól, ami a nyilvánosságnak szánt papedli – nem pártutasításból tartózkodott a szavazásnál. Egymástól független forrásokból megerősített értesülések szerint: tisztességes ember. ■